

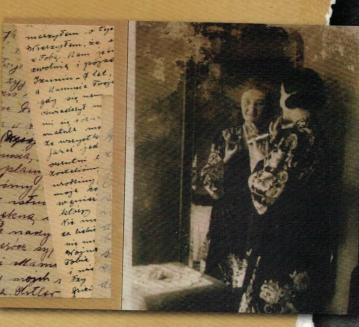
מציגה בגלריה לאמנות, מכללת קיי, באר-שבע

בעקבות פוטוארוזיה

11.5.2010 - 12.4.2010

etalismy sami, ale tes me obsing bes ajed i matter - same jehre - brus griesatie typh letary nas ministerestient tak growoslawali tyle ver i krusi. mose sig jednar mære, a parmen 19 belie - sielie - za mas worgstkich, less cot e a mogg, shoe were in a randingli na mure tradeta luis insulpras fielie ne meraireso es sommen

אוצרים: **ישראל רבינוביץ ותלמידות קורס האוצרות**

20.7.1949

"אווה, כל מי שמסתכל עליך כשאת צוחקת יודע שאת יהודיה" אמרה דודה מריסיה.

מאותו רגע השתדלתי לא לצחוק וגם לחייך הפסקתי. לחצר לא הרשו לי לצאת מאז שהשכנה שאלה אותי כל מיני שאלות, עניתי לה שאני פולניה ואפילו הצטלבתי, אבל היא המשיכה. אולי בגלל זה נסענו לקרקוב. לקחנו איתנו את כל הדברים, גם את התמונות והניירות שלנו שהיו בקופסא באדמה.

עכשיו כשאני גדולה ובארץ, אני מצטערת שרציתי להישאר נוצרייה. עכשיו, אני בורחת לפעמים מבית הילדים שבקיבוץ, מתחבאת בין השיחים וכותבת ביומן הזה את כל מה שהיה בזמן המלחמה, כדי לא לשכוח וגם כדי שאתה, אבא לה, תדע מה עבר עלי במשך כל השנים שלא היינו יחד.

התחושות והאירועים שעברה ישראלה כילדה במהלך שנות מלחמת העולם השנייה כאשר היא, כילדה קטנה ששמה איזה, מוסתרת תחת זהות אחרת, כנוצרייה ששמה כעת הוא אווה, בבית ידיד המשפחה הנוצרי באים לידי ביטוי בתערוכתה "בעקבות פוטוארוזיה" המוצגת במכללת קיי בבאר שבע.

הנוצר באים לדר ביטר בתערופוטר בעקבות פוטרות. במון המלחמה ואוכלו חלקית על ידי חדירת נוזלים הם הבסיס צילומים פגומים שהוסתרו באדמה בזמן המלחמה ואוכלו חלקית על ידי חדירת נוזלים הם הבסיס לתערוכה אוטוביוגרפית זו. מיצב צילומי זה מוצגי יחד עם מכתבי האב הדואג לבתו הפעוטה ודפי יומן שכתבה איזה/אווה/ישראלה, כילדת חוץ בת אחת עשרה בקיבוץ, על מנת לספר לאביה אודות הקורות אותה שם.

אותר סם. לצד עבודות ה"תיעוד" מוצגות עבודות מספר העשויות מברזל חלוד. פסלים מופשטים, קטנים במידתם אך מרוכזים ומתומצתים בעוצמתם חוברים למיצב הצילומים והמילים באופן שקט אך נוכח ו"משחזרים" במהותם את מצב הרוח, האווירה והמתח שחוותה ישראלה שם, במחבוא.

עולם של אז קם ומתהווה לו שעה שאנו ניצבים אל מול שיחזור ועיצוב הרגעים ההם באופן האמנותי שישראלה בחרה לעצמה כדרך לשימור הזיכרון. עולם שקרס לתוך עצמו מעל ראשה של פעוטה בת שלוש בענני אפר ואבק המתגבשים כעת לאמירה פואטית וחרישית המבקשת להרגיע את הנפש הסוערת. שירה עדינה ורגישה נכתבת בעזרת מיתרי כינורו של האב, תמונות האם שהובלה אל הבור ונרצחה, מכתבי האב, יומנה המתאר את הפחד והבדידות ופסלי הברזל הקטנים. אנדרטאות אישיות המתגבשות לכלל יצירה אוניברסאלית, מחווה לרוח האדם באשר הוא אדם.

"...אינני יודע איפה את ואיך את חיה. האם את יודעת שהיום יום הולדתך? בתי שלי ... כל כך הרבה חלומות זהובים היו לנו, לאמא שלך ולי, כאשר נולדת. כמה שמש וכמה אושר היו אז בביתנו... אבל הגורל הוביל אחרת. מלחמה. היטלר המקולל החריב את גן העדן הזה.."

(מתוך אחד המכתבים שכתב אבי האמנית אל בתו ולא ידע להיכן לשלוח אותם)

ישראל רבינוביץ אפריל 2010

ورد واورد.

الدراور واورد.

الدراور واورد.

الدراور واورد واورد واورد واورد واورد واورد والمسد والمرد واورد واورد

עשיכני לדר נוש בם לא להדרה במן. זל הפור הפויפית דוחה
יום הלרתה בל של להדרה במן. זל הפור הפויפית דוחה
יום הלרתה בל של להדרה ואים להקרה אלה פהביאו בליני
את האטן פזב ול כב הדרה כה פכני
את האטן פזב ול כב הדרה כה פכני
את האטן פזב ול כב הדרה בל של את את בכ...
אינני ציל אותה של נופף בלבית האול באל לוני...
בלינני ילל לא לא האט נופף בלבית האול באל לוני...
בלינני ילל הדרת אט ללב ליות לוב, ליבל אותה ולחוב
בליני את הוא בבח... ואלי בלם והוב דולם אלה ואתר

and the she she she she she she she

This exhibition at the kaye college in Beer Shiba reflects the experiences and events which Israela underwent throughout the war years as a little girl. During the war Israela, whose birth name was Iza, lived with a Polish family under the false identity of a Catholic girl named Eva.

Damaged photographs which were buried in the ground during the war, partly consumed by humidity, are the basis of this autobiographical exhibition. This photographic installation includes not only letters from a loving father worried about his tiny daughter, but also pages from a journal written by this eleven years old daughter later on, when she was living on a kibutz, letters in which she shares with him her wartime experiences.

Next to pieces of documentation Israela hung some rustic iron piecesabstract sculptures, small scaled but powerful they complete the verbal and photographic expression by quietly evoking the mood and atmosphere of those dark times of hiding.

Art brings to life a world long forgotten. A world which collapsed in clouds of dust and dirt which gathered around a three years old child, is now being poetically reconstructed by way of understatement which aims to pacify a turbulent soul.

A poetic expression, gentle brushstrokes- her father's violin strings, pictures of her mother who was later murdered by the Nazis, her father's letters, her journal ladened with fear and loneliness aand small scale sculptures. Personal memorials which are also universal and are relevant to all human beings.

"I don't know where you are and what your life is like. Do you know today is your birthday? My very own daughter...so many golden dreams we have had, your mother and I, when you were born. The sun shone upon us, happiness resided in our house..but fate had other plans. war. Hitler may he be damned forever demolished this garden of Eden."

(Taken from one of the letters written by the artist's father to his daughter whose whereabouts he didn't know).

Israel Rabinovitz